

KEN DE FEITEN, VERTROUW OP JE GEVOEL

IN AFGHANISTAN ONDERVOND ANTON VAN DEN BERG DE WAARDE VAN INTUÏTIE

ALLIED FORCES

CONSULTANCY

INTUÏTIE IS EEN ABSTRACT BEGRIP, MAAR ALLIED FORCES-PARTNER ANTON VAN DEN BERG HEEFT ERVAREN HOE CONCREET HET KAN ZIJN. LEVENSREDDEND ZELFS, OP MISSIE IN AFGHANISTAN. IN DEZE NIEUWE WAR STORY DOET HIJ UIT DE DOEKEN HOE HIJ INTUÏTIE HEEFT ONTDEKT, WEGGESTOPT EN WEER AFGESTOPT. OVERAL TER WERELD ONTWIKKELDE ANTON SUCCESVOLLE ORGANISATIES, MANAGERS EN TEAMS. EN LEERDE HIJ HET GEVOEL EEN VOLWAARDIGE PLAATS TE GEVEN.

Al op vroege leeftijd wist ik dat er iets aparts aan mij was. Ik voelde mensen heel sterk aan: verdriet, geluk, gedachtes, onderlinge sfeer. En dat ging nog verder, tot in het paranormale. Ik weet nog dat ik als klein kind uit mijn slaapkamerraam keek. We woonden toen op Curaçao. Ik sliep aan de voorkant van het huis en kon zo zien wie mijn ouders 's avonds op visite kregen. Zo zag ik eens door de gordijnen onze Curaçaose buurvrouw aanlopen over de oprit. Vlak achter haar een vrouw met een Europees uiterlijk en lang, donkerblond haar.

Mijn moeder liet het bezoek binnen, ze raakten in gesprek en na een tijdje viel me op dat ik slechts twee stemmen hoorde. Mijn gevoel zei me even polshoogte te nemen. Ik was 14 jaar, vol in de puberteit en altijd nieuwsgierig. In de woonkamer trof ik alleen mijn moeder en de buurvrouw aan. "Waar is uw vriendin, die ik net zag," vroeg ik aan de buurvrouw. Ze antwoordde: "Je bedoelt mijn beschermengel, een blonde, blanke vrouw die altijd bij me is? Ik voelde al dat je haar zag." Warme rillingen liepen langdurig over mijn lijf.

ALLIED FORCES
CONSULTANCY

DOODENGE ERVARING

Rond diezelfde periode had ik een andere, doodenge ervaring. Elke avond hoorde ik, als ik ging slapen, iemand ademen. Alsof iemand naast me in bed lag. Ik heb er wel eens over verteld aan de eettafel, maar in ons christelijke gezin was weinig plaats voor zulke zaken. Mijn vader is marinier en herhaalde regelmatig “dat is een emotie en die kun je uitschakelen jongen”. Het uitschakelen van emotie, is mij met de paplepel ingegoten. Ik besloot de strijd met mezelf aan te gaan. Als “dat wat me elke nacht wakker houdt” me iets kwaad wil doen, “kom maar op dan”. Het resultaat was dat ik soms nog koude rillingen had, maar door te focussen kreeg ik meer rust en leerde ik ermee leven.

Het betekende wel dat ik mijn sterke intuïtie en hoge sensitiviteit wegdruckte. Ook al besepte ik dat ik niet ‘normaal’ was, wilde ik anderen er niets van laten merken. Om niet voor raar of eng te worden versleten. Ik schakelde mijn emotie zoveel mogelijk uit, maar de emoties mij niet.

Na mijn middelbare school, terug in Nederland, moest ik een studie kiezen. Bewegingswetenschappen leek me wel wat, een combinatie van sport en wetenschap. Maar dat was vooral theorie en weinig sport. In de kerk liep ik tegen een bekende aan, Frits. Hij vertelde me dat hij op een ‘universiteit’ zat waar hij heel veel sportte: de officiersopleiding van het Korps Mariniers. Mijn opa was marinier, mijn vader en impulsief floepte ik eruit: dat nooit!

Maar bloed kruipt waar het niet gaan kan, dus ik nam een kijkje. En inderdaad: meteen verkocht. De Praktische Opleiding tot Officier der Mariniers (POTOM) was een zware opleiding van negen maanden. Ik ben klein van stuk, maar had een enorme bewijsdrang, vooral naar mezelf. De POTOM is niet alleen fysiek zwaar met soms een paar uur slaap per week, maar vooral mentaal slopend. De POTOM was een belangrijk moment in mijn leven. Daar is het DNA van mijn leiderschap versterkt. Er waren zóveel momenten dat ik wilde stoppen en mezelf toch weer over een nieuwe grens tilde. Er bleek een enorme pitbull in mij te zitten.

ALLIED FORCES
CONSULTANCY

DE BERMBOM

Na meerdere leidinggevende functies kreeg mijn eenheid (samengesteld uit verschillende krijgsmachtonderdelen) de opdracht naar Afghanistan te gaan. Daar deed op dat moment een gevaarlijk wapen zijn intrede, een dreiging die we niet eerder hadden meegemaakt: de bermbom (Improvised Explosive Devices, IED's). Vlak daarvoor waren we er keihard mee geconfronteerd door de dood van collega Dennis, met wie ik nog had getraind.

Niemand hoefde ons dus te vertellen hoe serieus de dreiging was. Elke stap kan je laatste zijn. En ja hoor: Mijn eenheid kreeg de primaire de taak om IED's op te sporen. Mis je er één, dan wordt je maatje opgeblazen. Of jijzelf natuurlijk.

Onze eenheid was compleet nieuw, na een paar maanden voorbereiding. We hadden intensief getraind op drills (hard skills) en soft skills. Vanuit respect, openheid, eerlijk en een enorme loyaliteit leerden we elkaar als personen beter kennen en maakten we elkaar beter met opbouwende kritiek. Soms werden de mannen en vrouwen schijtziek van me. "Het ging toch goed, waarom moet de oefening wéér opnieuw?" Mijn antwoord luidde altijd: "Omdat we er alles aan moeten doen om iedereen levend terug te laten komen."

We bespraken alles open en respectvol. We creëerden een High Performing Culture waarin iedereen kon zeggen wat hem of haar bezighield, zodat we als team nóg beter onze taak zouden uitvoeren. We waren ons ervan bewust dat het een linke missie zou worden, met geen enkele garantie op een goede afloop.

Ik voelde instinctief aan dat mijn eenheid misschien wel de meest stressvolle job ging uitvoeren en dat we alleen vanuit vol vertrouwen, weerbaarheid en positiviteit succesvol konden zijn. Ik trainde ze tot het uiterste, maar met een goede balans in rust en vertrouwen. Alles om elkaar in de ogen te kunnen aankijken en zeggen: "Ondanks dat het mijn dood kan worden, ga ik met dit team de uitdaging aan."

ALLIED FORCES
CONSULTANCY

ALLES OM HEEL TERUG TE KOMEN

Door de maanden van intensieve training had ik weinig meegekregen van de zwangerschap van mijn vrouw, die inmiddels ons tweede kind op de wereld had gezet. Mike was een paar maanden oud en ik was super blij, maar moest mijn focus meteen weer naar het team en de missie verleggen. Dit klinkt misschien hard, maar ik rechtvaardigde dat vanuit de overtuiging dat ik er alles aan moest doen om heel terug te komen, voor mijn vrouw en kinderen. Ik had mezelf aangeleerd emotie uit te schakelen om optimaal te presteren. Hoe diametraal anders zou ik daarover denken na de missie in Afghanistan.

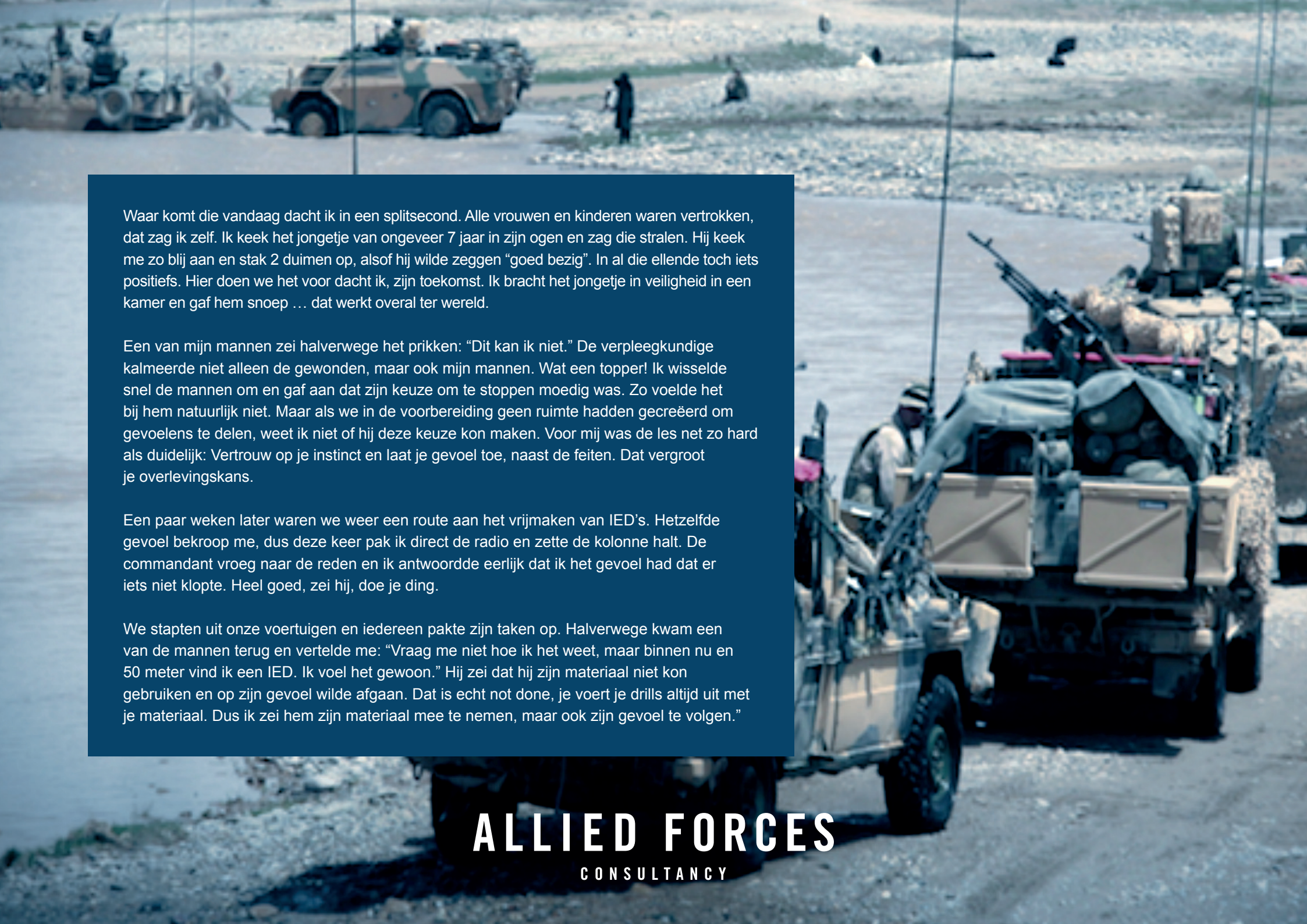
Afghanistan vond ik een schitterend mooi land, wat met de wapens, munitie, water en kogelwerend vest om je lichaam bijna surrealistisch op mij overkwam. Zwetend door de hitte het gewicht en constante alertheid liepen we door het mooie landschap. Op een van onze eerste patrouilles nam plotseling mijn gevoel het over van mijn verstand. Ik zal nooit vergeten hoe we merkten dat de wind ging liggen en de vogels stopten met fluiten... het werd ineens doodstil. Merk jij dat ook, vroeg ik aan de marinier naast me. Alsof het kwaad neerdaalde om ons heen. Ik stond stil in opperste staat van paraatheid en voelde dat er iets goed mis was. Maar toen ik mijn radio pakte, sloeg de twijfel toe: "Wat ga je zeggen, Anton, dat je een slecht gevoel hebt, zonder concrete feiten? Dat zal lekker overkomen. En dan: BOEM! Witte rook stijgt op uit het bos, een paar honderd meter verderop. Meteen klinkt over de radio: "IED, IED! Two own forces wounded or dead!"

RONDSLINGEREND METAAL

Ik vloekte van binnen: Had nou je instinct gevolgd! Maar we moesten snel handelen, doen waarvoor we getraind hadden. Beveiliging organiseren, mannen naar voren en door het rondslingerende metaal prikken naar de slachtoffers. Centimeter voor centimeter, om zeker te stellen dat er niet nog een IED ligt. Intussen hoorden we dat beide mariniers nog leven, maar zwaar gewond zijn. Ze lagen op een paar meter afstand, schreeuwden het uit van de pijn en het 'prikken' ging tergend langzaam. En toen ineens .. uit het niets stond er een kind voor me.

ALLIED FORCES
CONSULTANCY

A military convoy of trucks and vehicles moving along a road in a conflict zone. The vehicles are heavily armed and equipped with military gear. The background shows a dusty, open landscape with some figures in the distance.

Waar komt die vandaag dacht ik in een splitsecond. Alle vrouwen en kinderen waren vertrokken, dat zag ik zelf. Ik keek het jongetje van ongeveer 7 jaar in zijn ogen en zag die stralen. Hij keek me zo blij aan en stak 2 duimen op, alsof hij wilde zeggen “goed bezig”. In al die ellende toch iets positiefs. Hier doen we het voor dacht ik, zijn toekomst. Ik bracht het jongetje in veiligheid in een kamer en gaf hem snoep ... dat werkt overal ter wereld.

Een van mijn mannen zei halverwege het prikken: “Dit kan ik niet.” De verpleegkundige kalmeerde niet alleen de gewonden, maar ook mijn mannen. Wat een topper! Ik wisselde snel de mannen om en gaf aan dat zijn keuze om te stoppen moedig was. Zo voelde het bij hem natuurlijk niet. Maar als we in de voorbereiding geen ruimte hadden gecreëerd om gevoelens te delen, weet ik niet of hij deze keuze kon maken. Voor mij was de les net zo hard als duidelijk: Vertrouw op je instinct en laat je gevoel toe, naast de feiten. Dat vergroot je overlevingskans.

Een paar weken later waren we weer een route aan het vrijmaken van IED's. Hetzelfde gevoel bekwam me, dus deze keer pak ik direct de radio en zette de kolonne halt. De commandant vroeg naar de reden en ik antwoordde eerlijk dat ik het gevoel had dat er iets niet klopte. Heel goed, zei hij, doe je ding.

We stapten uit onze voertuigen en iedereen pakte zijn taken op. Halverwege kwam een van de mannen terug en vertelde me: “Vraag me niet hoe ik het weet, maar binnen nu en 50 meter vind ik een IED. Ik voel het gewoon.” Hij zei dat hij zijn materiaal niet kon gebruiken en op zijn gevoel wilde afgaan. Dat is echt not done, je voert je drills altijd uit met je materiaal. Dus ik zei hem zijn materiaal mee te nemen, maar ook zijn gevoel te volgen.”

ALLIED FORCES
CONSULTANCY

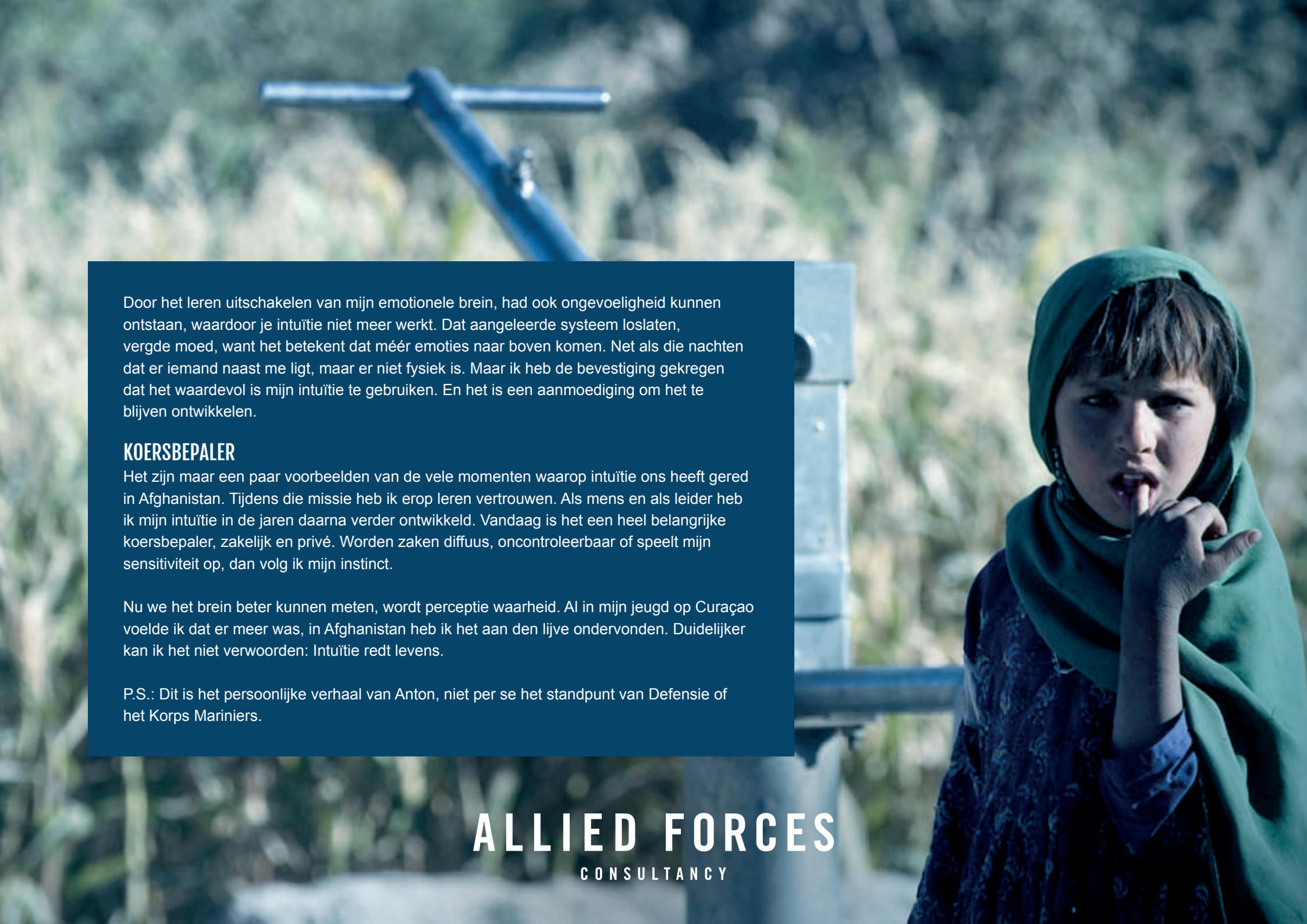
A person in a dark suit and tie is shown from the chest up, holding a glowing blue brain. The brain is surrounded by a complex network of lines and nodes, resembling a neural network or data flow. The background is dark with some faint, glowing elements.

Hij liep weer vooruit, tot een ogenschijnlijk willekeurige plek zijn aandacht trok. Voorzichtig prikte hij in de grond en verdraaid: Hij trof een bermbom aan, die we met ons materiaal nooit zouden vinden. Als we de standaardprocedures hadden gevolgd, zou zeker een voertuig zijn opgeblazen. Met alle vreselijke gevolgen van dien. Ik pakte hem stevig vast en zei: “Goede zaak, baas, well done!”

SOFT GEDOE OF HARD BEWIJS

Er is steeds meer wetenschappelijk bewijs omtrent de werking van het brein en de balans tussen het emotionele en cognitieve brein. Informatie bereikt het emotionele brein tot wel 30 keer sneller dan je denkbrein. Emotie bepaalt dus veel van onze keuzes. Van binnen weet je alles, het lichaam heeft alle informatie in pacht. Dit zorgt voor betere besluiten en maakt je weerbaarder. Het limbisch systeem (emotionele brein) is een commandopost die constant informatie ontvangt uit verschillende delen van het lichaam en daarop reageert, en het fysiologisch evenwicht in stand houdt. Zoals ik fysiek onverklaarbaar stil stond omdat ik voelde dat er iets onveilig was.

In de ideale situatie vullen het emotionele en cognitieve brein elkaar aan. Maar vanuit de schepping is ons brein gericht op overleven. Dit zorgt ervoor dat als ons brein een gevaar ziet, een alarmsignaal afgaat dat in miniseconden alle activiteit van ons cognitieve brein opschort. Het emotionele brein signaleert het gevaar en richt de aandacht daarop tot het gevaar geweken is.

A young girl with short dark hair, wearing a green headscarf and a dark patterned top, is looking directly at the camera with a thoughtful expression. Her right hand is raised to her lips, with her index finger pointing upwards. The background is a blurred outdoor setting with green foliage and a blue metal structure.

Door het leren uitschakelen van mijn emotionele brein, had ook ongevoeligheid kunnen ontstaan, waardoor je intuïtie niet meer werkt. Dat aangeleerde systeem loslaten, vergde moed, want het betekent dat méér emoties naar boven komen. Net als die nachten dat er iemand naast me ligt, maar er niet fysiek is. Maar ik heb de bevestiging gekregen dat het waardevol is mijn intuïtie te gebruiken. En het is een aanmoediging om het te blijven ontwikkelen.

KOERSBEPALER

Het zijn maar een paar voorbeelden van de vele momenten waarop intuïtie ons heeft gered in Afghanistan. Tijdens die missie heb ik erop leren vertrouwen. Als mens en als leider heb ik mijn intuïtie in de jaren daarna verder ontwikkeld. Vandaag is het een heel belangrijke koersbepaler, zakelijk en privé. Worden zaken diffuus, oncontroleerbaar of speelt mijn sensitiviteit op, dan volg ik mijn instinct.

Nu we het brein beter kunnen meten, wordt perceptie waarheid. Al in mijn jeugd op Curaçao voelde ik dat er meer was, in Afghanistan heb ik het aan den lijve ondervonden. Duidelijker kan ik het niet verwoorden: Intuïtie redt levens.

P.S.: Dit is het persoonlijke verhaal van Anton, niet per se het standpunt van Defensie of het Korps Mariniers.

ALLIED FORCES
CONSULTANCY